

Utemeljitev žirije za nagrajeno zbirko Nekje notri je uho Tine Volarič

Druga pesniška zbirka pesnice in ilustratorke Tine Volarič *Nekje notri je uho* izstopa po nagovoru in poskusu upovedovanja najrazličnejših prvin sveta, tistih vidnih in dostopnih, in tistih pritišanih, ki jim velja prisluškovati nadvse subtilno. Svojo premišljeno zaokroženo, a obenem globoko intuitivno pesemsko stvarino zgiblje z dosledno relativizacijo razmerij moči med bitji različnih kategorij, zajetimi tako iz organskega kot anorganskega sveta. Pesniška kretnja stvarjenja iz nič, ki pljuska nove mogoče svetove v neko novo realnost, je tako umetniški apel k ostrenju za drugačno dožemanje tistega, kar nas obkroža, in ustvarjanje drugačnih odnosov.

Migotanje, brbotanje, gomazenje, šelestenje, šumenje, vršanje iz nešteti mikropor živega in neživega kozmosa, ki smo mu priča v teh pesmih, vseskozi nagovarja osrednje »telo, ki stopa naprej« kot je zapisano v zadnji pesmi, telo, ki stopa zato, da bi z ušesom, nekje tam notri, znalo bolje prisluhniti vsej tej vsezvočnosti življenja ptic, metuljev, srnjadi, celo klopov, pa vse do osnovnih delcev, ki trkajo med seboj. Osrednja oseba pesmi je tako vseskozi navdihnjena opazovalka, prisluškovalka, odzivajoča se utripu in glasovom nešteto oblik življenja. V svoji (še vedno) človeški biti jih zasledi, se jim prepusti in prenese v govorico poezije. Vse to tubivajoče se oglasi slišneje prav s pomočjo njene pretočnosti med tem, kar je ona, in marsičem, kar jo presega. Čemur prisluhne, oživi v fokusu njene pozornosti, kakovosti njenega čutno empatičnega posluha. V tem razprtem zornem kotu se godijo metafizični pesniški trenutki preskoka, morda vrnitve k spajanju z naravnim, vendar gre za drugačne pristope od tistih, ki jih je gojila pesniška tradicija, kajti svet se naglo spreminja in je odprt drugačni zaznavi. Antropocentrična naravnost blede, ko pesnica posoja sebe za nekaj, kar bo zazvenelo skozi njo. Tak odnos med njo in drugim bivačim spodbuja k vprašanju, zatem k odgovornosti. A ta knjiga se vsakič svojevrstno izogne pastem, ki jih utegne prinesiti v pesem pretirano konceptualno ozaveščanje posthumanistične paradigme.

Zbirko odlikuje tudi posebna pozornost do jezika kot izraznega sredstva. Tina Volarič uporablja na prvi pogled preprost jezik, vendar pa so pesmi vsaka zase, prav tako pa kot gradniki, ki ustvarjajo celoto - zbirko, podrobno izbrušene. To se kaže na eni strani s premišljeno uporabo najrazličnejših ponavljanj, ki tako dosegajo tudi različne učinke, vendar ne razpršujoče navzven, temveč tesneje spletajoče v enoten, a pester organizem. Na drugi strani ima podobno konstitutivno vlogo za zbirko ritem, ki ob ponavljanjih istih besed raste tudi iz ponavljanj le ritmično, ne pa tudi pomensko enakih besednih zvez in stavkov.

Vse to so elementi, s katerimi se pesniški medij nenehno čuječno sprašuje, kako sploh ustvariti svojevrstno govorico, ki bi znala spregovoriti o ali celo dala govoriti neštetim elementom in vidikom bivanja in pretakanja med njimi. Z gesto pesemskega razgrinjanja čezvrstnih odnosov med bitji predstavlja *Nekje notri je uho* enega presežkov poezije, ki upesnjuje vidike čezsubjektivnosti v našem prostoru.